

Чарівна пригода для маленьких дослідників та їхніх батьків

Дорогий читачу!

А ти коли-небудь дивився на нічне небо?

Там, високо-високо, мерехтять маленькі зірочки.

Одні світять яскраво, інші — ледь помітно. А деякі так кумедно підморгують, ніби хочуть із тобою погратися!

Але уяви собі… Одного вечора всі зірочки раптом зникли!

Куди вони поділися?

Саме це вирішили з’ясувати Зорік, Леяна та їхній маленький друг — робот Блим.

Хочеш вирушити разом із ними?

Тоді вмощуйся зручніше. Наша пригода починається!

Зміст

1. Небо без зірочок

2. Стежинка місячного світла

3. Хмаринка, яка загубила усмішку

4. Таємниця Зоряної Долини

5. Маленький вогник великої сміливості

6. Найважливіша зірочка

Після казки — ще трішечки чарів

Мій альбом пригод — розмальовки

РОЗДІЛ 1

Небо без зірочок

Розділ 1. Небо без зірочок

Учора Зорік і його молодша сестра Леяна гралися в хованки на горищі свого будинку. Леяна присіла за старою скринею. Усередині щось дзенькнуло.
— Зоріку, ти в скрині?
— Я тут, — озвався Зорік у неї за спиною.
Леяна аж підскочила. Вони підняли кришку. На дні лежав круглий робот із зірочкою на грудях. Зорік поставив його на підлогу, а Леяна натиснула на зірочку.
Блим! На екрані засвітилися два блакитні оченята.
— Хто ввімкнув ранок? — пробурмотів робот.
— Я, — сказала Леяна. — Але зараз обід.
Робот кліпнув.
— Тоді я проспав сніданок.
— Хочеш печиво, Блиме? — запропонував Зорік.
— Печиво ні. А «Блим» мені подобається!

Наступного вечора бабуся вийшла з дітьми у двір. Вона сіла на лавочку біля під’їзду, а Зорік, Леяна й Блим гралися поруч.
— Хто перший помітить зірочку? — запропонував Блим.
Леяна притисла до себе іграшкового зайчика й підняла голову.
— Он перша! Над нашим дахом. Бачиш? Поряд іще одна.
— Бачу! Одна, дві… — Блим замовк. — Леяно, а куди поділася друга?
Зорік підвів голову. Просто в нього на очах згасла ще одна зірка.
— Може, вони грають у хованки? — припустила Леяна.
— Але де ж вони сховалися? — здивувався Зорік.
Раптом над парканом майнуло щось сріблясте. Поруч із Блимом сіла крихітна пташка. Її крильця світилися, наче місячне проміння.
— Допоможіть! — пропищала вона. — У Зоряній Долині трапилася біда!
— Яка біда? — запитали друзі.
— Зірочки перестали світити! І тепер ніхто не може знайти дорогу додому!
Зорік подивився на Леяну. Леяна — на Блима.
А Блим радісно закрутив коліщатками.
— Блим-блим! Час для пригоди!

Маленька зупинка для читача

Спробуй разом із дорослим порахувати до п’яти. А тепер уяви п’ять маленьких зірочок на небі. Яка з них світить найяскравіше?

РОЗДІЛ 2

Стежинка місячного світла

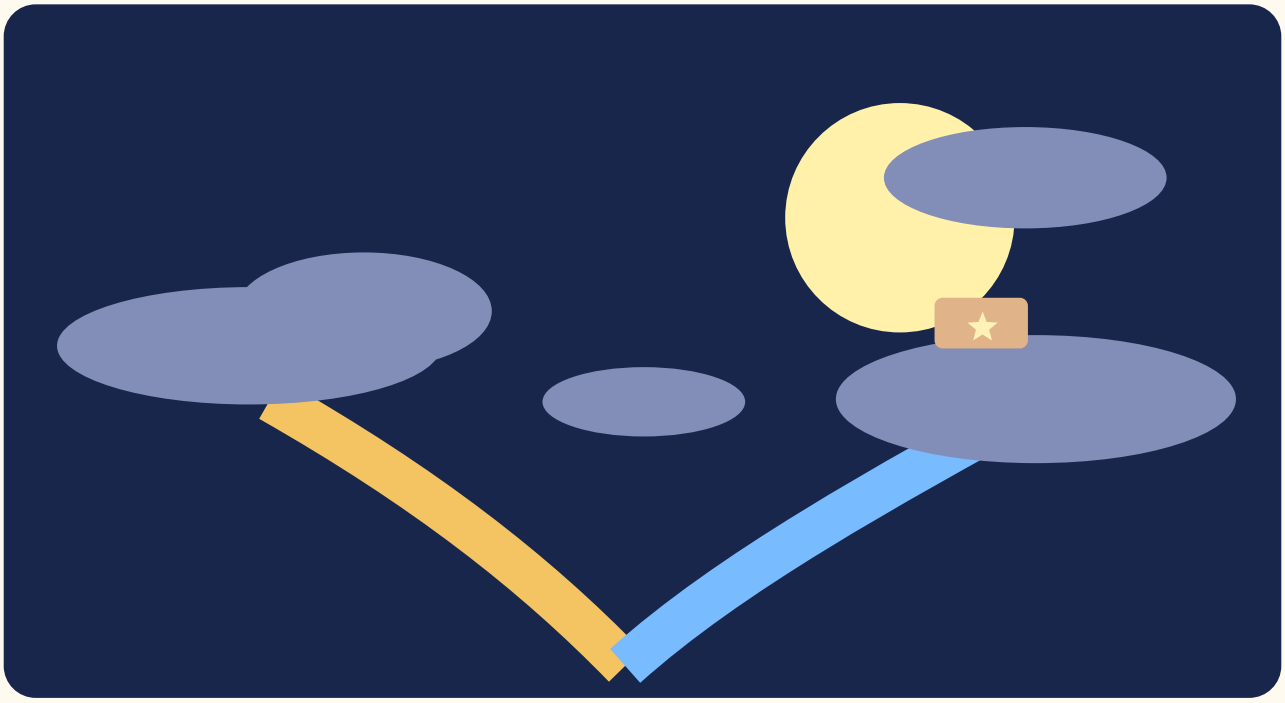

Розділ 2. Стежинка місячного світла

Сріблястa пташка змахнула крильцями.
І просто над парканом з’явилася чарівна стежинка. Вона сяяла ніжним блакитним світлом і тягнулася аж до хмар.
— Ого! — вигукнув Зорік. — Справжня дорога в небо!
— А вона міцна? — обережно запитала Леяна.
Блим висунув маленьку механічну лапку й торкнувся стежинки.
— Туп-туп! Міцна!
Зорік узяв Леяну за руку.
— Ходімо разом.
Друзі ступили на чарівну дорогу. Під ногами тихенько дзвеніли срібні іскорки.
Дзінь! Дзінь! Дзінь!
Навколо пропливали пухнасті хмаринки. Одна була схожа на величезного кота. Друга — на морозиво.
А третя…
— Дивіться! — засміялася Леяна. — Це ж Блим!
Хмаринка справді була схожа на кругленького робота.
Блим поважно випростався.
— Я дуже хмаринково-красивий!
Усі розсміялися.
Але раптом стежинка розділилася на дві. Одна доріжка світилася жовтим. Друга — синім.
— Куди йти? — запитав Зорік.
Сріблястa пташка задумалася.
— Я забула…
— Тоді спробуймо знайти підказку! — запропонувала Леяна.
— Ось вона, біля місяця! — вигукнула Леяна.
Блим підсвітив табличку ліхтариком. На ній було написано:
«До Зоряної Долини веде дорога кольору нічного неба».
— Нічне небо синє! — здогадався Зорік.
— Темно-синє! — додала Леяна.
— Синя дорога! — радісно пискнув Блим.
І вони рушили далі.

Знайди підказку разом із друзями

Серед хмар заховалася маленька табличка із зірочкою. Знайди її на малюнку й покажи.

Маленька зупинка для читача

Якого кольору нічне небо? А що ще буває синім? Знайди навколо себе щось синє.

РОЗДІЛ 3

Хмаринка, яка загубила усмішку

Розділ 3. Хмаринка, яка загубила усмішку

Незабаром друзі почули тихеньке схлипування.
— Хлюп… Хлюп…
За великою пухнастою хмарою сиділа маленька хмаринка. З її очей капали краплинки дощу.
— Чому ти плачеш? — лагідно запитала Леяна.
— Я загубила свою усмішку, — відповіла хмаринка. — І тепер не знаю, як її знайти.
Зорік замислився.
— Може, вона впала вниз?
Він зазирнув під хмаринку. Нічого.
Блим увімкнув ліхтарик.
— Шукаю усмішку! Шукаю усмішку!
Він світив ліворуч. Світив праворуч. А потім випадково освітив власний ніс.
— Апчхи!
Із носа Блима вилетіла маленька блискуча пружинка. Вона підстрибнула тричі.
Бум! Бум! Бум!
Леяна захихотіла. Зорік засміявся.
А маленька хмаринка раптом усміхнулася!
— Ой! — здивувалася вона. — Моя усмішка повернулася!
— Мабуть, вона нікуди й не зникала, — сказав Зорік.
— Просто тобі було сумно, — додала Леяна.
Хмаринка обережно обійняла друзів своїми пухнастими боками.
— Дякую! А я хочу вам допомогти.
Вона подула на темну хмару попереду.
Фу-у-ух!
І відкрила дорогу до Зоряної Долини.

Маленька зупинка для читача

Покажи, яке в тебе обличчя, коли ти сумуєш. А тепер усміхнися! Що допомагає тобі, коли сумно?

РОЗДІЛ 4

Таємниця Зоряної Долини

Розділ 4. Таємниця Зоряної Долини

Нарешті друзі дісталися Зоряної Долини.
Але там було зовсім не так, як вони уявляли.
Замість яскравих вогників — темрява. Замість веселого мерехтіння — тиша.
На маленьких срібних гойдалках сиділи зірочки. Усі вони були тьмяними.
— Що сталося? — тихенько запитала Леяна.
Найбільша зірка сумно зітхнула.
— Наша найменша сестричка, Іскорка, перестала світити. А ми так хвилювалися за неї, що теж втратили своє сяйво.
— Вона захворіла? — занепокоївся Зорік.
— Ні, — відповіла велика зірка. — Вона чогось боїться.
Друзі побачили крихітну зірочку, яка сховалася під срібною ковдрою. З-під ковдри визирав лише маленький промінчик.
Леяна присіла поруч.
— Привіт. Я Леяна. А тебе як звати?
— Іскорка… — прошепотіла зірочка.
— Чому ти ховаєшся?
Іскорка довго мовчала. А потім тихенько сказала:
— Я боюся темряви.
Зорік здивовано кліпнув.
— Але ж ти сама зірочка! Ти вмієш світити!
— Я знаю, — зітхнула Іскорка. — Та навколо так темно й просторо… Мені страшно бути самій.
Блим замислено заблимав лампочками.
— Блим… А я теж іноді боюся, коли в мене сідає батарейка й гасне ліхтарик.
— Справді? — здивувалася Іскорка.
— Авжеж! — відповів робот. — Тоді я кличу друзів.
Зорік сів поруч.
— А я колись боявся грому.
— І я! — додала Леяна. — Особливо коли він дуже гучний.
Іскорка визирнула з-під ковдри.
— То я не одна така?
— Зовсім не одна, — усміхнулася Леяна.

Маленька зупинка для читача

Чи буває тобі страшно в темряві? Можеш розповісти про це дорослому. А можна просто міцно його обійняти.

РОЗДІЛ 5

Маленький вогник великої сміливості

Розділ 5. Маленький вогник великої сміливості

— А як нам допомогти Іскорці? — прошепотів Зорік.
— Може, зробимо їй величезний ліхтар? — запропонував Блим.
Він дістав із маленького рюкзачка гайку, ложку та три ґудзики.
— Зараз побудую!
Блим покрутив гайку. Прикрутив ложку. Причепив ґудзики. І підняв свій винахід.
— Готово!
Усі подивилися на дивну конструкцію.
— А де ж світло? — запитала Леяна.
Блим натиснув кнопку.
Клац!
Із ложки вилетіла мильна бульбашка.
Пух!
Вона луснула просто на носі Зоріка.
— Ой!
Усі засміялися. Навіть Іскорка тихенько хихикнула.
— Мабуть, я зробив не ліхтар, а бульбашкомет, — зніяковів Блим.
— Нічого, — сказала Леяна. — Зате було весело!
Вона повернулася до Іскорки.
— А хочеш, ми просто побудемо поруч із тобою?
Іскорка кивнула.
Зорік сів праворуч. Леяна — ліворуч. Блим примостився посередині.
— Спробуй запалити зовсім маленький промінчик, — лагідно запропонував Зорік. — Не треба одразу великий.
Іскорка заплющила очі. Вдихнула. Видихнула.
І на кінчику одного промінчика з’явилося крихітне світло.
Блим тихенько пискнув:
— Блим!
Іскорка розплющила очі.
— У мене вийшло!
— Вийшло! — зраділа Леяна.
— Ти світиш! — вигукнув Зорік.
Іскорка спробувала ще раз.
Тепер засвітилися два промінчики. Потім три.
А тоді вся маленька зірочка засяяла теплим золотавим світлом!
І раптом сталося диво.
Одна за одною почали світитися інші зірки. Спочатку маленькі. Потім великі.
А потім уся Зоряна Долина засяяла тисячами вогників!
— Ура-а-а! — закричали друзі.
Іскорка щасливо кружляла в повітрі.
— Я більше не сама!

Маленька зупинка для читача

Підніми один пальчик — це маленький промінчик. Тепер два. Три. Чотири. П’ять! Розкрий долоньку — ось яка яскрава зірочка!

РОЗДІЛ 6

Найважливіша зірочка

Розділ 6. Найважливіша зірочка

Коли Зоряна Долина знову засяяла, найбільша зірка підлетіла до друзів.
— Дякуємо вам! Ви повернули нам світло!
— Але ми нічого чарівного не зробили, — здивувався Зорік.
— Ми просто були поруч, — сказала Леяна.
— І зробили бульбашкомет! — гордо додав Блим.
Усі розсміялися.
Найбільша зірка лагідно промовила:
— Іноді бути поруч із другом — це і є найбільше диво.
Іскорка підлетіла до Леяни.
— А можна я подарую вам одну маленьку іскорку?
Вона легенько торкнулася Блимового ліхтарика. Той засяяв м’яким золотавим світлом.
— Ого! — вигукнув Блим. — Тепер у мене зоряний ліхтарик!
— Щоб ти завжди пам’ятав про нас, — сказала Іскорка.
Сріблясta пташка знову з’явилася поруч.
— Час повертатися додому.
Друзі попрощалися із зірочками й ступили на місячну стежинку.
Цього разу дорога була набагато світлішою. Адже над ними сяяло ціле небо.
Коли місячна стежинка привела їх назад у двір, бабуся саме підвелася з лавочки.
Додому вони пішли разом.
У кімнаті було тепло й тихо.
Леяна позіхнула.
— Я так втомилася…
Зорік укрив її теплою ковдрою.
Блим примостився біля ліжка.
— Блим-блим. Час спати.
Леяна ще раз подивилася у вікно.
Серед тисяч зірочок одна світила трохи яскравіше за інші.
І раптом… Підморгнула!
— На добраніч, Іскорко, — прошепотіла Леяна.
— На добраніч, — тихенько відповів Зорік.
А Блим вимкнув свій ліхтарик.
Тільки маленька золота іскорка ще мить світилася на його грудях.
Блим усміхнувся.
— Друзі завжди поруч.
І заснув.
А за вікном мерехтіли зірочки.
Одна… Друга… Третя… І ще багато-багато інших.
Кінець.

Маленька зупинка для читача

Підніми очі до нічного неба разом із дорослим. Яку зірочку ти хотів би привітати?

Після казки — ще трішечки чарів

Після казки — ще трішечки чарів

Поговорімо разом

Чому Іскорка боялася темряви? Що зробили друзі, щоб їй допомогти? А хто допомагає тобі, коли страшно?

Гра «Запали зірочку»

Дорослий називає число від одного до п’яти, а дитина показує стільки пальчиків-промінчиків. Потім міняємося ролями!

Наш маленький зоряний ритуал

Перед сном знайдіть разом у вікні зірочку, якщо її видно. А якщо небо хмарне — намалюйте свою. Придумайте їй ім’я та побажайте доброї ночі.

6 РОЗМАЛЬОВОК

Мій альбом пригод

Завантаж · Роздрукуй · Розмалюй

**Збери свій власний альбом пригод
із Зоріком, Леяною та Блимом!**

Дорослим: роздрукуйте розмальовки на аркушах А4.
Приготуйте кольорові олівці й оберіть першу пригоду!

Зірочка, схожа на цукерку

Хмаринка-кіт і хмаринка-морозиво

Як Блим чхнув пружинкою

Іскорка під срібною ковдрою

Бульбашка на носі Зоріка

Іскорка для Блимового ліхтарика

